

М. М. Комариця

Луців Василь-Орест

ЛУЦІВ Василь-Орест (псевд.: Вадим Чечва, Іван Угриновський, Мстислав Верниволя, Мстислав Павленко, Орест Зірка, Педагог, Учень історії та ін.; 28. 01. 1920, с. Нижній Струтин, нині Рожнятів. р-ну Івано-Фр. обл. – 28. 02. 2005, м. Оквілл, провінція Онтаріо, Канада) – історик, славіст, педагог. Дійсний член НТШ і УВАН. У Львові закін. Академ. г-зію, 1938–39 навч. в Університеті, 1939–40 – у Станіслав. учител. інституті (нині Івано-Франківськ). 23 жовтня 1940 заарешт. органами НКВС і засудж. до 8-ми р. заслання. Покарання відбував у м. Норильськ (Краснояр. край, РФ). Після нападу Німеччини на СРСР 1941 звільнений як колиш. польс. громадянин унаслідок угоди уряду СРСР із зх. союзниками. Виїхав до Ірану, де 1942–46 учителював у польс. військ. школі в Тегерані, згодом служив у польс. військ. формуваннях в Іраку та Єгипті. Як ініціатор акції з вмурування капсули з молитвою «Отче наш» українською мовою в храмі на Оливковій горі в Єрусалимі заарешт. у Латурні (нині Ізраїль), однак утік з ув'язнення. Деякий час переховувався, працював на нафт. промислах у Хайфі. 1948 виїхав до Канади. 1949 здобув ступ. магістра з укр. літ-ри у Монреал. університеті, 1954 – докторат з історії в Університеті Оттави. Викладав у Монреал. (1949–51) і Торонт. університетах; 1959–61 продовжив студії в Університеті Нью-Гейвен (шт. Коннектикут, США); 1961–65 – проф. Колегії св. Василя у Стемфордї; від 1966 – зав. славіст. відділу б-ки та викл. Пенсильван. університету; також читав лекції як проф.-гість в УВУ (Мюнхен). У влас. видавництві від 1955 бл. 40 р. друкував пед. ж. «Життя і школа», перевидав майже 50 творів репрес. і замовчуваних авторів. Дійс. чл., президент (1955–56) Об'єдн. укр. педагогів Канади, чл. управи Літ.-мист. клубу в Торонто, Товариства укр. катол. бібліотекарів у США, Польс. інституту в Нью-Йорку. Гол. ред. антології «Літературна Бойківщина» (Філадельфія, 1969). Не опубл. залишився «Словник псевдонімів українських

діячів культури».

Основні праці

Гетьман Іван Мазепа. Торонто, 1954; Методика навчання історії України. 1956: Педагогічна праця д-ра Івана Франка. Торонто, 1956; Посібник української історії для середньошкільних курсів. Княжа доба. 1958; Педагогічна праця Тараса Шевченка. Торонто, 1959; Батьки і діти. 1959; Екслібрис Медікорум. 1961; Мандрівка у віки. 1970; Слово педагога. 1971; Творці нетлінної краси. 1972; Нові обрії. 1975; Церковні братства в Україні. Рим, 1976; Голгофа. 1979; Тюрми, табори і заслання. 1987; Історія українського шкільництва та освіти. Ів.-Ф., 2002.

Рекомендована література

1. Комариця М. Луців Василь-Орест // Укр. журналістика в іменах. Л., 1998. Вип. 5;
2. Завгородня Т. К., Піц І. І. Педагогічні ідеї та освітня діяльність Василя Луціва (1920–2005). Ів.-Ф., 2009.

Бібліографічний опис:

Луців Василь-Орест / М. М. Комариця // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2017. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-59434>. – Останнє поновлення : 2024.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).